

4. Ar pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 191 straipsnio 2 dalyje nustatytą principą „teršėjas moka“ ir ES pagrindinių teisių chartijos 20 ir 21 straipsniuose nustatytus lygybės ir nediskriminavimo principus, taip pat Direktyvos 2005/89/EB ⁽²⁾ 3 ir 5 straipsniai, kiek jais siekiama užtikrinti „sklandų elektros vidaus rinkos veikimą“, raginant valstybes nars užtikrinti, „kad visos pagal šią direktyvą patvirtintos priemonės būtų nediskriminuojančios ir neužkrautų pernelyg didelės naštos rinkos dalyviams“, draudžiami nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos tarifo deficitą finansuoja visos elektros energijos sektoriaus įmonės, tačiau branduolinės elektros energijos įmonėms (išskyrus hidroenergijos įmones, kurios laikomos atsinaujinančiųjų išteklių pobūdžio) taikomi ypač dideli mokesčiai, todėl šioms įmonėms tenka didesnė mokesčių našta nei kitoms įmonėms, kurios vykdo veiklą energetikos rinkoje ir neturi mokėti šių mokesčių, nors kai kurios jų kelia didelę taršą; šie mokesčiai grindžiami motyvais dėl aplinkos apsaugos nuo pavojų ir neapibrėžtumo, susijusių su branduolinės energijos veikla, konkrečiai nenurodant išlaidų, nenustatant, kad surinkti mokesčiai bus skirti aplinkos apsaugai, atliekų tvarkymo ir saugojimo išlaidos padengiamos kitais mokesčiais, o branduolinės elektros energijos įmonės prisiima civilinę atsakomybę, taip iškraipant laisvą konkurenciją pagal liberalizuotos vidaus rinkos reikalavimus ir sudaromos palankesnės sąlygos kitiems elektros energijos gamintojams, kuriems netaikomi aplinkos apsaugos mokesčiai, nors jie naudoja taršesnius gamybos šaltinius?
5. Ar mokesčiu už panaudoto branduolinio kuro ir radioaktyviųjų atliekų, susidarančių gaminant branduolinę elektros energiją, gamybą, taikomas tik branduolinės energijos gamybos sektoriui ir netaikomas jokiems kitiems sektoriams, kuriuose galėtų susidaryti šios atliekos, taigi kitos įmonės, vykdančios veiklą, kuriai naudojama branduolinė medžiaga arba šaltiniai, nėra apmokestinamos, nors daro poveikį aplinkos apsaugai, pažeidžiama Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 191 straipsnio 2 dalis (principą „teršėjas moka“)?

⁽¹⁾ 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/72/EB dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių, panaikinanti Direktyvą 2003/54/EB (OL L 211, 2009, p. 55).

⁽²⁾ 2006 m. sausio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/89/EB dėl priemonių siekiant užtikrinti elektros energijos tiekimo saugumą ir investicijas į infrastruktūrą (OL L 33, 2006, p. 22).

**2018 m. vasario 6 d. Tribunal Supremo (Ispanija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą
byloje Endesa Generación, S.A. / Administración General del Estado**

(Byla C-81/18)

(2018/C 182/03)

Proceso kalba: ispanų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunal Supremo

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Endesa Generación, S.A.

Atsakovė: Administración General del Estado

Prejudiciniai klausimai

1. Ar principas „teršėjas moka“, kaip nustatyta Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 191.2 straipsnyje, atsižvelgiant į [Europos Sąjungos] Pagrindinių teisių chartijos 20 ir 21 straipsnius, kuriuose įtvirtinti pagrindiniai lygybės ir nediskriminavimo principai, taikomi kartu su Direktyvos 2009/72/EB ⁽¹⁾ 3 straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatomis, kiek jomis, be kitų tikslų, užtikrinama konkurencinga ir nediskriminacinė elektros energijos rinka, jei ji gali būti iškraipoma tik remiantis bendru ekonominiu interesu, įskaitant aplinkos apsaugą, prieštarauja tam, kad būtų nustatyti mokesčiai, taikomi tik įmonėms, kurios elektros energiją gamina naudodamos branduolinę energiją, kai šių mokesčių tikslas yra ne aplinkos apsauga, o padidinti elektros energijos finansų sistemos pajamas, taigi šios įmonės, palyginti su kitomis įmonėmis, kurios vykdo tokią pačią veiklą, prisiima didesnę naštą dėl tarifo deficito finansavimo?

2. Ar konkurencingoje ir nediskriminacinėje elektros energijos rinkoje pagal minėtus Europos Sąjungos teisės aktus draudžiama nustatyti aplinkos apsaugos mokesčius, remiantis tuo, kad branduolinės energijos veiklai būdinga tarša, tačiau to nenustatant konkrečiuose teisės aktuose (tai tariamai pagrindžiama įstatymo preambulėje), todėl kalbant apie mokesčių už panaudoto branduolinio kuro ir radioaktyviųjų atliekų gamybą teisinę galią turinčiame teisės akto tekste neatspindimas išlaidų, kurias reikia padengti, įtraukimas, o kalbant apie radioaktyviųjų atliekų saugojimą taip pat trūksta konkretumo, atsižvelgiant į tai, kad tvarkymo ir saugojimo išlaidos jau padengiamos kitais mokesčiais, be to, aiškiai nenustatyta surinktų mokesčių paskirtis, o nurodytos įmonės įpareigojamos priimti susijusią civilinę atsakomybę iki 1,2 mlrd. EUR?
3. Ar pagal Direktyvos 2009/72/EB 3 straipsnio 2 dalį, pagal kurią branduolinės energijos gamybos sektoriui taikomi specifiniai įpareigojimai, nustatomi atsižvelgiant į bendrą interesą, įskaitant aplinkos apsaugą, turi būti aiškiai apibrėžti, skaidrūs, nediskriminaciniai ir patikrinami, draudžiami Įstatymu Nr. 15/2012 nustatyti mokesčiai, jei aplinkos apsaugos tikslas ir išskirtiniai aplinkos apsaugos mokesčių aspektai nėra konkrečiai nurodyti norminę galią turinčioje teisės akto dalyje?
4. Ar pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 191 straipsnio 2 dalyje nustatytą principą „teršėjas moka“ ir ES pagrindinių teisių chartijos 20 ir 21 straipsniuose nustatytus lygybės ir nediskriminavimo principus, taip pat Direktyvos 2005/89/EB⁽²⁾ 3 ir 5 straipsnius, kuriais siekiama užtikrinti „sklandų elektros vidaus rinkos veikimą“, raginant valstybes nares užtikrinti, „kad visos pagal šią direktyvą patvirtintos priemonės būtų nediskriminuojančios ir neužkrautų pernelyg didelės naštos rinkos dalyviams“, draudžiami nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos tarifo deficitą finansuoja visos elektros energijos sektoriaus įmonės, tačiau branduolinės elektros energijos įmonėms (išskyrus hidroenergijos įmones, kurios laikomos atsinaujinančiųjų išteklių pobūdžio) taikomi ypač dideli mokesčiai, todėl šioms įmonėms tenka didesnė mokesčių našta nei kitoms įmonėms, kurios vykdo veiklą energetikos rinkoje ir neturi mokėti šių mokesčių, nors kai kurios jų kelia didelę taršą; šie mokesčiai grindžiami motyvais dėl aplinkos apsaugos nuo pavojų ir neapibrėžtumo, susijusių su branduolinės energijos veikla, konkrečiai nenurodant išlaidų, nenustatant, kad surinkti mokesčiai bus skirti aplinkos apsaugai, atliekų tvarkymo ir saugojimo išlaidos jau padengiamos kitais mokesčiais, o branduolinės elektros energijos įmonės prisiima civilinę atsakomybę, taip iškraipant laisvą konkurenciją pagal liberalizuotos vidaus rinkos reikalavimus ir sudaromos palankesnės sąlygos kitiems elektros energijos gamintojams, kurie neturi mokėti šių mokesčių, nors naudoja taršesnius gamybos šaltinius?
5. Ar pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 191 straipsnio 2 dalį, kurioje nustatytas principas „teršėjas moka“, draudžiamas mokestis už panaudoto branduolinio kuro ir radioaktyviųjų atliekų, susidarantių gaminant branduolinę elektros energiją, gamybą, kuris taikomas tik branduolinės energijos gamybos sektoriui ir netaikomas jokiems kitiems sektoriams, kuriuose galėtų susidaryti šios atliekos, taigi kitos įmonės, vykdančios veiklą, kuriai naudojama branduolinė medžiaga arba šaltiniai, nėra apmokestinamos, nors daro poveikį aplinkos apsaugai?

(¹) 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/72/EB dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių, panaikinanti Direktyvą 2003/54/EB (OL L 211, 2009, p. 55).

(²) 2006 m. sausio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/89/EB dėl priemonių siekiant užtikrinti elektros energijos tiekimo saugumą ir investicijas į infrastruktūrą (OL L 33, 2006, p. 22).

2018 m. vasario 6 d. Tribunal Supremo (Ispanija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Endesa Generación, S.A. / Administración General del Estado e Iberdrola Generación Nuclear S.A. U.

(Byla C-82/18)

(2018/C 182/04)

Proceso kalba: ispanų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunal Supremo